

Čenjeni gospod Doropoljski!

Ker vidim v „Zvončku“, da Vam piše dosti otrok, sem se odločila, pisati Vam prvo pismo. Stara sem 11 let in pridem jeseni v prvi razred slov. gimnazije v Trstu. Imam več bratov in sester. Najmanjši je ime Zimka; ta je bolna na očeh in ne more zaradi tega v šolo, dasiravno je stara že sedem let. Moj ata je ravnatelj na slovenski meščanski šoli v Trstu. Morebiti ga pa poznate? Tudi mama je učiteljica na isti šoli. Sedaj sem na počitnicah v Rajhenburgu ob Savi. Tu je prav lepo. Najstarejša sestra Nada, ki šteje sedaj 15 let, je šla čez počitnice v Liboje pri Petrovčah v Savinjski dolini. Prosim, blagovolite natisniti to pismo v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja

Breda Vrščajeva,
učenka v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Breda!

Pomilujem Tvojo sestrico Zimko, ker ima bolne oči. Gotovo se posreči spretnosti zdravnikov, da jo ozdravijo. Potem se bo lahko radovala svoje mladosti, pa tudi dohitela bo to, kar je sedaj zaradi boleznih zamudila. Bistra glava in zdravo telo premagata vse težave. Tvojega očeta in Tvojo mamo poznam. Vsem skupaj — srčne pozdrave!

*

Dragi gospod Doropoljski!

V „Zvončku“, ki sem si ga izposodil od svojega prijatelja, sem čital, da Vam pišejo mnogi dijaki in dijakinje. Tudi jaz sem se namenil, da Vam kaj pišem. In ravno danes, ko smo dobili šolska naznanila, se mi za to najbolj pripravno zdi. Hodim v I. gimnazijski razred I. državne gimnazije v Ljubljani. Moje izpričevalo se je še dosti dobro obneslo, in upam, da drugo leto izvršim z odliko šolsko leto, zakaj med počitnicami se hočem z veliko vnemo poprijet učenja, seveda z zavestjo, da sem sedaj drugošolec. Najbolj me veseli zemljepisje, in komaj čakam, da postanem tretješolec. Potem se pričnem učiti fizike, ki je moje največje veselje in ki o njej vedo dijaki

toliko povedati. Imam enega brata v ruskem ujetništvu, enega na italijanski fronti, pa tudi papa je v Beljaku pri vojakih. S prošnjo, da to pismo priobčite v „Zvončku“ k drugim koticarjem, sklepam svoje pismo in Vam ostajam vedno

Vaš vdani
Vladimir Pirnat.

Odgovor:

Ljubi Vladimir!

Lep načrt imaš napravljen za bodoče svoje šolsko leto. Želim Ti samo vztrajnosti in dobre, trdne volje, potem gotovo izvedeš vse, kar si sedaj lepega zasnoval v svojih sklepih in željah. Kdor hoče — ta more!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Že dolgo Vam nameravava pisati, da tudi naju uvrstite med koticarje. Jaz hodim sedaj v 4. in moj bratec Branko v 3. razred. Oba sva doma pri ljubi mami, atek naš je že štiri leta na fronti. Sedaj pride za vedno domov, ker ga tu sodišče oprošča, kjer je kot uradnik. Seveda pride domov bolan, a hvaležna sva ljubemu Bogu, da nama je še živga ohranil. Koliko otrok je izgubilo atka v vojni, a midva sva tako srečna, da ga še imava. Pridno čitava „Zvonček“ in komaj čakava, da ga dobiva. Posebno rada rešujeva zastavice.

Lepo Vas pozdravljata

Medana in Branko Bezla j,
Šmartno pri Litiji.

Odgovor:

Ljuba Medana in Branko!

Tako ugodno mi je pri srcu, ko mi priča Vajino pismo, kako iskreno ljubita svojega očeta. Lepo mora biti sedaj pri Vas doma, ko ste po tako dolgih in skrbi polnih letih zopet vsi združeni v tihi rodovinski sreči. A kolika žalost mora biti tam, koder vlada bridka zaveza, da se ljubi, edini oče nikoli več ne vrne, ker ga je pokosila smrt na bojnem polju! Kdo naj izleči pokesilo srčnih ran? In kdo naj nadomesti otrokom očeta, ki ga je ubila so-

vražnikova krogla? Premnogo gorja je že provročila ta strašna vojna!

*
Velecenjeni gospod!

Vsakokrat, ko čitam Vaš kotiček, vidim, da Vam piše mnogo otrok. Tudi jaz bi se torej rad pridružil Vašim kotičkarjem. Pišem se Milutin Gorup. Doma sem na Polensaku pri Ptuju. Najrajši rišem, pišem in čitam „Zvonček“. Star sem 10 let. Imam dva brata.

Klanja se Vam

Milutin Gorup.

Odgovor:

Ljubi Milutin!

Prav je, da se tudi Ti pridružuješ lepemu številu mojih ljubih kotičkarjev. Naša rodovina je res velika. Kar ponosen sem na to, da sem zbral okrog sebe toliko vrle slovenske mladine! Sedaj bodi Tvoja skrb, da se nam ne izneveriš!

*
Cenjeni gospod Doropoljski!

Lani sem Vam večkrat pisala, da se učim za meščansko šolo. In res! Kmalu je prišel čas, ko sem morala iti v Maribor k izkušnji, ki sem jo dobro prebila. Sedaj sem v Mariboru v drugem razredu meščanske šole. Do učenja imam veliko veselja. Jako se zanimam za zgodovino, zemljepisje, prirodopis in prirodoznanje. Eno leto ostanem še tukaj. Kaj bo potem, še ne vem gotovo. Mama bi rada, da bi šla k pošti, atek in pa jaz misliva, da bi šla na učiteljišče. Ne morem Vam popisati, kako sem vesela, kadar se peljem domov. Sedaj spoznavam pregovor: „Povsod je dobro, a doma najbolje!“ Moj brat Bogdan je pred enim mesecem postal poročnik in je na italijanskem bojišču.

Srčno Vas pozdravlja

Ela Kurbusova,
učenka 2. raz. meščanske
šole v Mariboru.

Odgovor:

Ljuba Ela!

Seveda se je težko odločiti, kod in kam: ali k pošti — ali na učiteljišče. Vsak stan, ki se mu človek z veseljem posveti in njegove naloge z veseljem izvršuje, je lep in koristen. Tvoji starši se gotovo zedinijo in Ti dovolijo svobodno pot do tistega poklica, ki Te k njemu vabi srce. Saj je sreča otrok tudi sreča staršev.

*
Cenjeni g. Doropoljski!

Dolgo Vam že nisem pisal. Sedaj hodim v c. kr. gimnazijo v Mariboru. Latinščine se učim precej lahko. Vsak drugi teden pišemo latinsko nalogo. V moj razred hodi tudi sin bivšega slovenskega ministra pl. Žolgerja. Naznanjam Vam veselo novico, namreč da je moj oče oproščen od vojaštva.

Srčne pozdrave pošiljam Vam in vsem kotičkarjem!

Viljem Ogorelec,
gimnazijec v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Viljem!

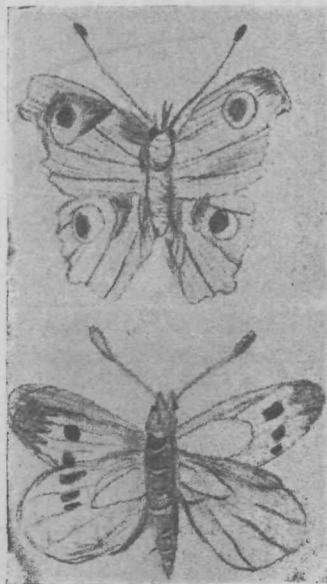
Latinščina je lep jezik, dasi za začetnike nekoliko težak, ker jim je popolnoma tuj. V gimnaziji boste mnogo lepega čitali v tem jeziku. Stari Rimljani so imeli veliko znamenitih državnikov, pisateljev in pesnikov. Njih dela so se ohranila do današnjih dni.

*
Dragi gospod Doropoljski!

Ker berem toliko pisem, ki jih Vam pišejo učenci iz raznih krajev, Vam tudi jaz pišem drobno pisemce. Tudi jaz sem papana prosila, da bi naročil „Zvonček“, kar mi je obljubil. Prav rada ga berem in rešujem zastavice. V tem pismu Vam pošiljam par slik, ki jih je narisal moj šele pet let stari bratec Vladimir. Jaz sem osem let stara, pa ne znam tako risati. Vladimir pravi, da se bo učil za slikarja. Jako bi bil vesel Vladimir, ko bi videl svojo sliko tiskano v „Zvončku“.

Prav lepo Vas pozdravlja

Danica Jordanova,
učenka v Ihanu.

Odgovor:

Ljuba Danica!

Poslala si mi štiri sličice svojega bratca, a porabiti morem le ti dve, ki ju sedaj gledaš v kotičku. Zdi se mi, da si mi pisala le zaradi svojega Vladimirčka — tako rada ga imaš! In to je tako lepo, da sem te sestrske ljubezni od srca vesel! Bog živi oba